

Български Сарактъ

Изявление на Българския Саракт Относно турските топоними Януари 2014 г.

В броя четете:

АКТУАЛНО:

Обръщение на Българския Саракт относно турските топоними в България

Признание по Бтв за химическите следи

ТЕНГРИАНСТВОТО - СТАРАТА БЪЛГАРСКА ВЯРА
Небесната Вяра. По текстове на Зент-Буржан колобър

БЪЛГАРСКИ ПРАЗНИЦИ И ОБИЧАИ

Трифоновден. Подрязване върховете на лозницата

БЪЛГАРСКИ СВЕТИЛИЩА И АРХЕОЛОГИЯ

Великият Щутград. Село Ситово, община Родопи.

ПЪРВИ ЛИСТ / стр. 1

ВТОРИ ЛИСТ / стр. 3

**СПЕЦИАЛНО
ДОПЪЛНЕНИЕ**

ТРЕТИ ЛИСТ / стр. 1

ПЕТИ ЛИСТ / стр. 1

Братя и сестри Българи,

Това изявление на Българският Саракт ще бъде малко по-особено заради природните аномалии. В България зима нямаше до края на януари, за сметка на други места, където снегът бе екзотика.

В Америка, Ниагарският водопад замръзна, а територията ѝ изглежда като пейзажот собствената ѝ филмова продукция за края на света. Според метеоролозите, това се случва редовно и е в реда на нещата. Самото Слънце обаче е на друго мнение. То се представи с два положителни полюса.

Феномен, за който учените смятат, че може да продължи до две години. Слънцето ритмува

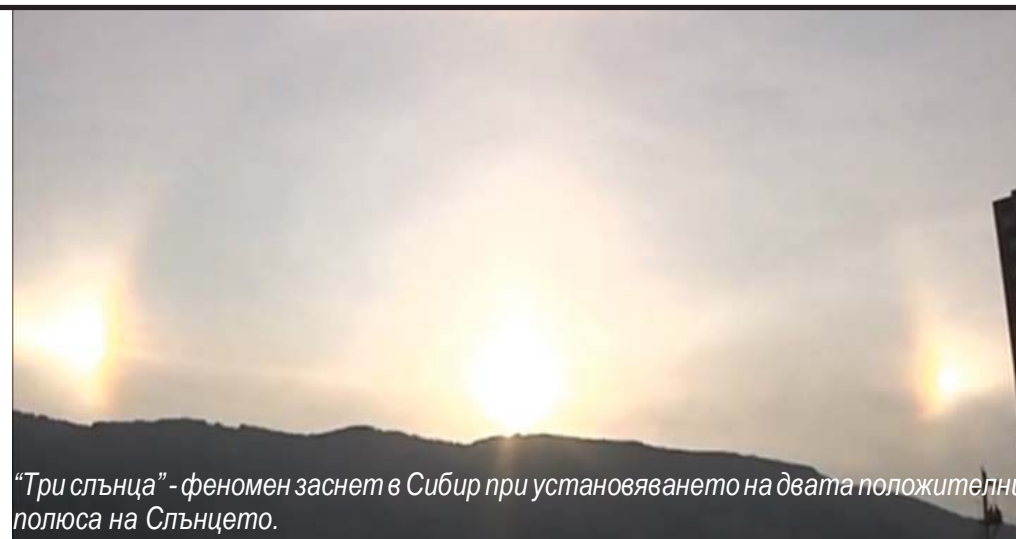
събитията на Земята - както в природно, така и в социално отношение. Влияе на психиката на хората.

Двата положителни полюса на Слънцето може би бележат края на възможността, юдейският Синедрион да използва полярността "теза и антитеза", за осъществяване на целите си в политиката. В този смисъл, процесите в твърдото, хазарско, ядро на юдеоболшевишката партия БСП много наподобяват двата полюса на Слънцето с еднакъв заряд.

Въпреки тези промени, не бива да мислим

както Бойча Огнянова за Османската империя в лето 1876. Политическата олигархия в България и нейният господар, Синедриона, нито ще се предадат, нито ще си отидат, защото ние го искаме или защото Небето го Волеизявява. Те ще мимикрат, ще се нагаждат, ще се опитат да оцелеят.

За да падне режима е нужна саможертвата на будните българи, защото масата традиционно спи. Републиката е безнадеждно разлагащ се труп, про-яждан от червеите в него, но отказва да се разпадне. Разложението е геноцид над българите, който се провежда повсеместно. Той настъпва заради липсата на будност.

"Три слънца" - феномен заснет в Сибир при установяването на двата положителни полюса на Слънцето.

Съзнанието на масата е такова, че не допуска в себе си Отключеното Небе. Но този геноцид е вследствие липсата на будност и липсата на събуденото и Отключено Небе във всеки един българин. Когато то е налице, няма да се търси Спасение от

физическо унищожение, а ще се търси развитие и творчество - двата стълба в храма на Българския Дух.

Небето идва с Българския Цар, но той не носи Спасение, той идва за Съзидание. Спасението се постига чрез личната

саможертва на всеки един от нас в името на България. Личната саможертва на всеки един от нас, ще даде Силата на Българския цар да възкреси държавата. Не бива да се чака. Слънцето е в непрекъсната динамика, която трябва да приемем

Изявление на Българския Сарактъ Относно турските топоними продължение

Уредите регистрират позитивните магнитни лъчения на Слънцето в зелено. Отрицателните трябваше да са в червено.

в себе си. Чакането е статичност, духовен мързел и душевна смърт.

Небето не изповяда републиката. Климатичните промени в България са признак за това. По древните ни закони, Канът, Владетелят трябва ритуално да се удуши, защото е неспособен да общува с Небето и да приема неговата Благодат. Това сакрално цареубийство трябва да се случи не просто с поредното републиканско правителство, а с републиката като модел на управление. Нужна е смяна на формата на държавно

управление на България, така както е казано в Откровението на Йоан:

“И ето, видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и земя вече преминаха”

Това може да стане, само тогава, когато българинът желае да живее по новому, да се освободи от своя досега-шен мизерен вътрешен и социален бит. Стремехът към ново битие е именно онова търсено свещено жертвоприношение на старото. Българският Цар просто

ще дръпне завесата и светът, в който живеем днес ще бъде само един спомен. **Готови ли сме да се простим с всичко досега, със своето днешно Аз?** – пита Небето чрез Българския Цар. За да няма боледуване, рев по старото, носталгия, тъжни спомени и опити за реваншизъм.

Българският Сарактъ не е демокрация, но не е и болшевизъм. Той не идва чрез насилие и терор, защото не иска да насилва тези, чиято незрялост, ще създаде отрицание. Трябва да има усилие, за да няма насилие. Трябва да има осъзнаване, за да няма страдание. Страданието е бавният криволичещ път между плюса и минуса, а Българският цар ще ви поведе в пряко изкачване на Върха.

Ние разбираме младите, загрижени за България и затриването на

нацията. Но как утробите на българките да са отключени, когато Небето ни е заключено? Идеи като: “модерни сме, не ставаме за нищо, живота ни е мизерен” не носят прозрението “за какво ставаме”. Те носят самоунижение. **А някой потърсил ли е в себе си древният Българският Дух?**

Всеки българин го носи, но колко от нас го търсят?

Подражанието на чуждото не само ни убива като личности, но и като народ. **Не другите народи какви са, за да станем и ние такива, а ние какви сме, за да станат другите народи, като нас!**

В тази връзка, смяната на турските топоними е най-малкият проблем сред ширещото се разложение у всеки българин. Но малките проблеми носят големи опасности. Турските топоними на територията на България са заплахата за националната сигурност и пречка за нашето бъдеще като Българи. **Първо: те са неизживяно наследство**

от турското робство – стоят като портали в нашето съзнание, през които врагът влиза необезпокояван. Съвестта ни не ги регистрира като “чужд” обект, а ги приемаме за “свои”. Защитните системи на българското самосъзнание са финтирани, липсва и съзнанието какви са били топонимите, преди идването на турците на Балканите. Без съмнение тези места са имали чисто български имена. **Второ: геополитически те са повод за териториалните претенции на Турция, претенции за протекция**

над българското население. Затова Българският Сарактъ ще смени на български всички тези имена, след задължително научно изследване кой топоним е турски и кой е останал от българската древност. Тоест за преименуването е нужна Вещина, за да не се засегне наследството от древното ни минало. Често пъти, топоними поради близкото звучене или идентично значение в турския език е бил запазван от османците.

Има много топоними в България, които са застрашени от ликвиди-

Хайредин се смята за турски топоним, но старото име на селището е посветено на Воеводата Ередин. Тук е била издигната една от защитните прегради на Кана-СуБоги Аспарух. В близост е открито и най-голямото “тракийско” съкровище. Турцизираната версия на името Ередин способства за убеждението, че селото е “турско”, макар и източниците да сочат, че в региона не е имало трайно-установени турци.

Изявление на Българския Сарактъ Относно турските топоними продължение

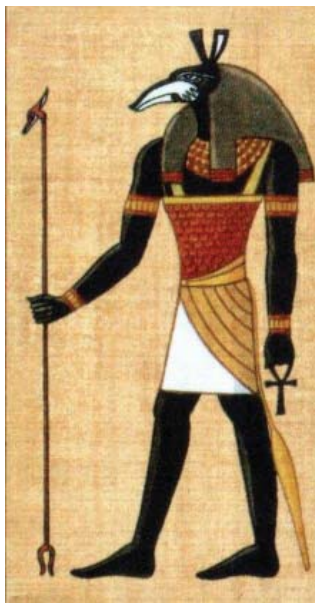
ране именно поради тази причина, но с научен подход, няма риск да бъде заличен топоним, носещ ценно знание за древното ни минало.

Османската империя, администрирайки завладените български територии след Второто българско царство е сменила имената с турски, в агресивен опит за заличаване на Царството ни. Имената са заменени, често, със сходни по смисъл или по звучене думи в езика на нашественика. Че това е така, свидетелства дори политическата олигархия чрез изказванията на своите титулувани принадлежности.

Някои от имената, които смятаме за турски, всъщност са персийски - чуха се твърдения от официози с гръкомански наклонности. **С една дума, политическата олигархия в прав текст признава, онова, което**

сме твърдели винаги: оцелели са топоними от много древното ни минало. Персийски или древнобългарски е вече въпрос на изследване и научни дискусии. Преди възникването на Средиземно море чрез потопа, Балканите и днешният Египет са били една земя. Затова, Българският Сарактъ защитава топоними като Асар, Сакар, Небет, които имат своя превод и разбиране в турския език, но това не са турски думи. Например, топонима Небет (Небет тепе в Пловдив) има превод в древния египетски език (виж. Книга Амдуат) и означава "Господарката". В мъжки род е Неб, Небес - Господар. Съвсем ясно знаем в днешния български език какво е Небе, а още повече какво представлява Небето в древната ни вяра - Тенгрианството. Именно Тенгрианството е отговорът на генетичес-

ките изследвания, публикувани през 2007-ма, в услуга на модерната, днес, "тракоманска" научна линия за произхода на българите. **Констатирана е, в научните среди, фактология за смесени бракове на българи и египтяни в древността.** Откога датира тази връзка? Отпреди Потопа в

Египетският бог Сет, от когото произхождат топоними в България.

Средиземно море. Тогава не е имало разделение между Балканите и Египет, това е една държава. **Частта на днешен Египет е била наричана с името Мамил.** Била е водена от алп Барин или по днешно му Борис. Затова той е известен като Барин Мамил (виж "Джагфар Тарихи"). В такъв случай въобще не става въпрос за смесени бракове.

Има сведения, че Небет означава и "Златният град". Този град е бил владение на Сет, разположен на брега на река Нил, на север от Луксор. Поради, което и едно от имената на Сет е Небти - "от Златния град". Списъкът можем да продължим с връх Сютка в Родопите, за което се смята, че е от турски. Но нека първо да видим какви са другите наименования и транскрипции на бог Сет. А те са Sut, Sutekh, Suty, Suteh; както и за намиращата се под него местност Ремово (Ремчица), която се смята за остатък от римския период. Това не е аналогия с основателят

на Рим - Рем, а произлиза от египетския бог Рем. Името му напълно пасва с характеристиките на мястото - богато на течащи води. Рем, богът-риба в египетската митология, оплодотворява земята със сълзите си. (Рем означава «плача»). Именно като олицетворение сълзите на бог Ра, които създават човека, Рем е изобразяван като човек с глава на риба. Чудно е как учените не са видели всичко това. В близост до тези две местности е и, местността "Кабата" (Момин кладенец), която също можем да поставим под съмнение, че е турски топоним. Най-вероятният му произход е от "Кха-Ба-Аа" и означава "Могъща душа" на древноегипетски. **Така в района на Ракиново, Западни Родопи изпъкват три топонима с вероятен египетски, т.е. древнобългарски произход, които на първо четене минават за турски, но със сигурност не са:** Кабата (Момин кладенец), Сютка и Ремчица.

Ето така стои въпроса

с турските топоними в България. Българският Сарактъ ще ги премахне, с Вещина. Ясно е, че на топоним като Боклук дере, няма какво да му се мисли - той директно се сменя.

Агентите на турските служби МИТ, пуснали дълбоко корени в нашата държава, веднага обявиха евентуалното преименуване за нов Възродителен процес, а Босфор ТВ започна язвителни подигравки за това, как биха звучали на български, директно преведените имена. Нищо не ни пречи, в контекста на Създанието, да дадем съвсем нови имена на тези места, по наше усмотрение! Както много точно и интуитивно ходиха в Хасково, като поискаха той да бъде преименуван на Гришов град. Тук вече няма превод от турски! Името просто се сменя! **Турското наследство ще бъде напълно заличено. Ще останат само топонимите от древното ни минало, за да се гордеем с тях!**

Признание по БТВ за химическите следи

Военни самолети ни обгазяват от 6-8 км. височина

Наскоро по Босфор ТВ, за първи път чудовищата признаха нещо важно: **“От Министерството на транспорта обясниха, че става дума за военни самолети, които летят на височина от 6 до 8 километра”.**

Ясно е, че са военни. Гражданските си летят през цялото време, а понякога, в продължение на месеци, такива химически следи не се забелязват. Това е най-вече

през късната пролет и лятото. Дойде ли есента обаче, небето над големите градове в България се разграфява от отровни ивици оставени от определени самолети. “Обезпокоително е когато по

една и съща траектория преминат над 50 самолета за половин час и следите от тях не се разпръсват с часове, а се превръщат в разстелена облачност, през която слънцето блести в странни цветове” - коментират притеснени българи.

Въпросът е чий са тия военни самолети? В България по нареждане на Турция, военната авиация беше унищожена още в края

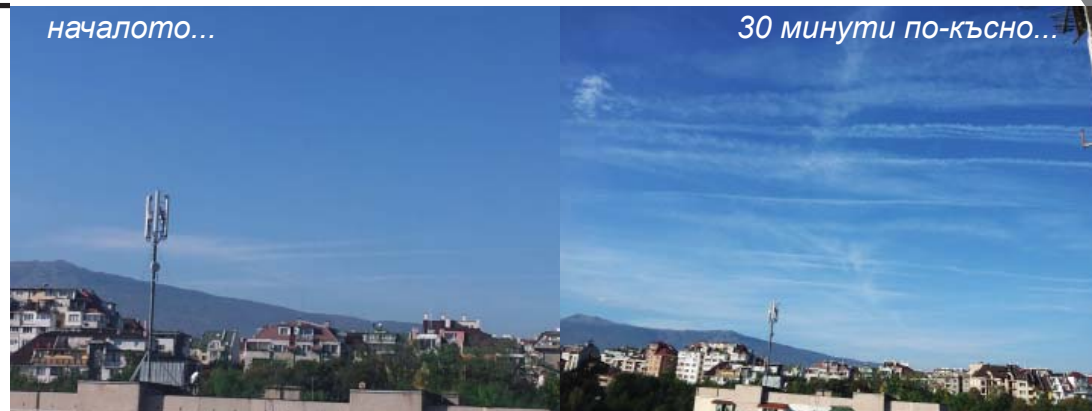

Два самолета прелитащи успоредно, в непосредствена близост представляват по-скоро бойна формация, отколкото гражданска авиация

Други бойни маневри са изписването на дъги или кръстове в небето, чрез оставяне на следи от неизвестни химикали и изгорели газове, които също са отровни за живите организми.

Тежка химическа атака над София - град с близо 2 милиона жители. За 45 минути, десетки самолети оставят плътна бяло-сива пелена, която се стели над блоковете, градинките и детските площадки целия ден.

началото...

30 минути по-късно...

на 90-те години. Елитни летци пратени да берат ягоди, а техническият състав - уволнен по най-подлия начин. Така че това не са български самолети. Ясно е, и че не са и нормални кондензационни следи, както твърдят някои коментатори по медиите на геноцида.

Няма ли някой политик в тази изродска република на Злото, поне един, да има доблестта да попита министъра на транспорта и на отбраната - на коя държава са тия самолети? Кой контролира товара им? Какво пренасят над нас? Вероятности като термоядрени заряди, смъртоносни вируси или наночастици от барий и алуминий, които са не по-

малко вредни от вирусите - карат редовия данъкоплатец да съжалява, че делегира управлението на въздушното пространство над главата си в ръцете на обикновени плазмодии без собствено мнение. А в днешно време съществуват вируси, които са в състояние да убиват български деца за 8 часа! Кой носи отговорността ако такава зараза се разпространи от въздуха? Кой носи отговорност в случай на авария и екологична катастрофа след падането на такъв самолет на държавната територия? Коя служба би могла да събере информация и да проведе адекватно разследване? **Българите живеят под постоянна смъртна заплаха.**

До намирането на отговорен българин в управлението, дълг на народа е да задава въпроси към тях - чудовищата, по разните авиодиспечерски служби, на телефон 112, както и в Министерство на Вътрешните Работи - отдел Пожарна безопасност и гражданска защита. Защото данъкоплатците отделят от залъка си за техните заплати и една от функциите им е да не допускат самолети да нанасят химически атаки над България. Към момента, това е възможно да се случи безпрепятствено, всеки ден, над всеки български град. Кой носи отговорност и кой дава отчет пред народа?

Небесната вяра

По текстове на Зент-Бурджан колобър

“Небесната вяра” или Тенгрианството е навярно най-старата вяра на човечеството. Наричаме я вяра, а не религия, защото думата религия идва от „свързвам“, където е необходим посредник, който да свърже вярващият с Бога. В тенгрианството сам човек е посредник, на него не са му необходими храмове и требници, нито свещеник, за да се свърже с Бога/ Небето, другото му прозвище. Тенгрианството е система от морални правила, светоусещане към мирозданието. Към природата, която ни заобикаля, към своя род, народ и държава. В Тенгрианството е преобладавало не чувството за страх, не идеята за ада, а чувството за благодарност към Природата и чрез нея - към Тангра. Хората са вярвали, че ако не вършат злодеяния, следват примера на Тангра и са справедливи, то няма и за какво да се боят от Господ.

Основният принцип на небесната вяра (тенгрианството) е оформилата се от дълбоко вкорененото чувство идея за всеобщото равновесие. То се схваща като проявяващо се в отношенията между всички неща - светло и тъмно, топло и студено, дейно и (пасивно), горно и долно, висше и низше и т.н., бидейки основния закон на битието. Фундаментална грешка би било обаче към този тип отношения да се свеждат и категориите “добро” и “зло”, както това лекомислено се допуска в редица отклонения от изначалната Традиция. От гледна точка на автентичното тенгрианство “добро” е запазването на равновесието, а неговото нарушаване - “зло”. Същността на злото е лъжата - като противоположност на Истината

Надписът на тази колона от Плиска свидетелства за вярата, която българският владетел Омуртаг е пазел. Тук прозвището Тангра е изписано по гръцки стил - с ГГ (двойно Г), което е известно, че се произнася НГ. Ясно си личат на горния ред и символите ТА

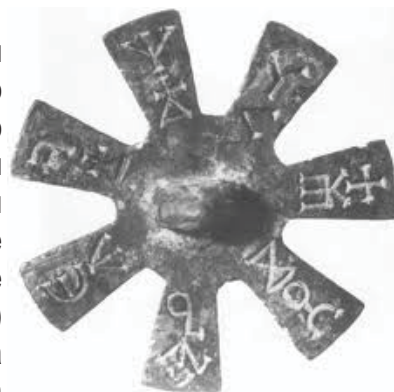
на битието, един своеобразен порив към небитие. Лъжата представлява отричане на същността и замяната ѝ с илюзия, отричане от себе си и “маскиране” под чужда форма - затова може да се каже, че от абсолютна гледна точка злото “не съществува” в действителност, а представлява една илюзия на низшия свят. Принципът на всяко творческо действие е разликата (различието). За да може да действа, една сила се нуждае от разлика в потенциалите, а за да може да твори - от самоналожени граници - предели, които да запазват това неравенство постоянно. И тъй, началото на всичко - Абсолютът (Принципът) - е “Великият Предел” или “Върховното Единство”, наречено Тенгри (Тангра). Неговата същност е безкрайното различие - безкрайната Сила или Потенция, чието отражение откриваме в качествената диференциация (неравенството) на сътворените неща, чрез която Тангра създава и поддържа тяхното съществуване. Тази божествена енергия, Орента се проявява най-вече в “Човека” (понятие, което в този случай трябва да се схваща универсално, а не като отнесено към един обитаваш Земята животински вид), който като високоорганизирано същество в най-голяма степен се явява неин проводник. Истинският, духовен човек - се счита в тенгрианството за носител на трансцендентна форма на порядъка на битието - микрокосмос, на когото това познание дава възможност да осъзнае своето място в йерархията на макрокосмоса, от който той е част, и така съзнателно да участва в поддържането на равновесието. Затова истинският човек е “цивилизовано същество” по начало, а не резултат от еволюция. Навсякъде, където се заселва, той създава своя организация. Йерархична структура, възпроизвеждаща “небесния порядък” - Държава, оглавявана от сакрален монарх, изпълняващ

функцията на личен представител на Принципа. Това е идеята за “свещената империя” (саракт), в която единиците от различни нива (колена, родове, индивиди) се намират в ограничено единство и равновесие, действайки в хармония, подобно на един жив организъм. Борбата за запазването на това равновесие във вселената е дълг на всеки тенгрианин като следствие на дълбоко мотивирания подтик за следване на будната му съвест. Тя се изразява в спазването на принципите на торе (култова дума, изразяваща идеята за равновесието) - нравствените принципи на правилния начин на живот, - активна безусловна защита на Истината (независимо от всякакви частни интереси) и битка срещу тъмните сили на Лъжата (Злото), стремящи се да разрушат космическата хармония.

Тенгрианството възприема мирозданието като съставено от три свята – горен, среден и долнен. Материалният свят, в който живеем е средния свят. При смъртта на тялото, душата ни отива в долния свят, в християнството наречено по-скоро чистилище, отколкото ад. Господар на долния свят е Ерелиг/Ел Ериг. Негово име носи родопския връх Перелиг. Това е временен дом на душата, докато се прероди наново в средния свят. След многократни коловрати на прераждане, съзнанието достига до съзнанието да се издигне в горния свят (християнския „рай“) или остава завинаги в долния свят, а понякога просто се унищожава там и отписва от Книгата на Живота. Вярата в прераждането на душата е изконно българска. И така наречените „траки“ и „прабългарите“ - двете страни на българския народ, са вярвали в това.

Защо наричаме тенгрианството най-старата българска вяра? Основно място в пантеона на тенгрианството е заемала Великата майка Умай. Тя е покровителка на децата, тя е господарката на средния свят. От незапомнени имена по българските земи предците ни са я подчитали – в светилищата ни и в народните предания. В православиято, което е най-близо да старата ни Вяра, мястото на Богородица е редом до това на Сина Божий. Във всяко българско светилище, което сега учените наричат „тракийско“, сякаш принадлежи на друг народ, са се извършвали

Според изследователите Седмолъчната розета от Плиска символизира Небесната вяра. Знаците може да съответстват на определни небесни тела, чиято божествена сила се почита.

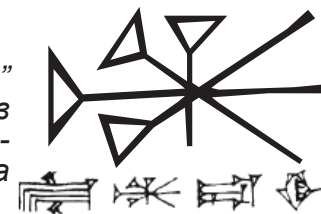
ритуали в чест Слънцето и Великата майка. Българите, като доказано най-древен народ, са имали завършена система на светоусещане, която сега наричат пантеизъм и езичество. Истинското име на тази слънчева вяра е Тенгрианството. В дълбока древност Абсолютът, слънчевият Бог е наричан Ден Грее. Защото Слънцето дава живота на Земята. Името му се променя в хилядолетията и получава своето земно прозвище. При шумерите той е Денгри, при тюрките Тенгре, при тибетците – Тенгри. Навсякъде, където българският народ е оставил своето културно наследство, местните народи са почитали небесния, слънчев Бог. До

днешни дни в централна Азия, Тибет, Тиеншан (Небесната планина) и Поволжието са останали тенгриански ритуали. Макар запазени като шаманизъм, те са по същество живо, непреходно Тенгрианство. Наследство от старата българска Вяра.

Българското Тенгрианство, въпреки че съдържа корени от шаманизма на централна Азия, е много по-дълбоко. В него е запазено едно древно държавообразуващо знание, гносис. Това знание, позволило на българите откъдето минат бял град да построят и държава да оставят, както казва Ванга. По тази причина само при българите съществува понятието Саракт. Само при българите има колобъри, а не шамани или камове. Те не са просто свещеници, защото в старата Вяра няма нужда от посредник за общуването на човек с Небето. Те не само лечители на отделен индивид. Тяхната цел винаги е била свързана с опазването на Държавата. Избиването им през X век и гоненията им при епилептика Петър в XI век неминуемо водят до упадък на държавата и логичното падане под византийско робство. Те са били крепителите на Саракта, другото име на държавата на Духа. Те, обединени в Съвет, винаги ще останат пазители на България до днешни дни.

Продължение в следващия брой

Символът, с който вестник “Български Саракт” бележи края на всяка статия се среща в Шумерските надписи и носи смисъл “Дингир” - едно от прозвищата на Абсолюта в шумерската култова система.

Трифоновден

Подрязване върховете на лозницата

През февруари, Православната църква почита Свети Трифон. С въвеждането на Грегорианския календар празникът се измества с две седмици предварително – покушение срещу традиционната обредност на българите, което не отменя честванията на Трифон Зарезан. Днес те продължават да се извършват по „стар стил” – на 14.02. Освен объркването „стар – нов стил”, около Трифоновден има допълнително усложнение. Църквата почита Свети Мъченик Трифон, живял и умрял за Христовата вяра през III век от н.е. Докато ние българите чествуваме Трифон Зарезан или Чипоноси, който е библейски персонаж от народните български предания – брат на Света Богородица. Този празник идва в ранното православие от предхристиянски времена, за да остане стабилна традиция до днес. Някои автори откриват отзвук от редица чествания на „Бога на виното и плодородието” Дионис.

Корените на всеки празник, който е преминал в християнството от нашата древност показват до каква степен вярванията са неделимо свързани с развитието на обществото и оформянето на народ и държава.

Свети Трифон Зарезан е известен, в някои краища на България като Чипоноси, защото си отрязал сам носа като наказание от Бог.

В други райони е известен като Свети Трипун Пияницата.

С българският празник Трифон Зарезан се продължават обичаи от древния култ към Бог Дионис.

Народността се обуславя не само поради съжителството в дадени географски очертания, а от общия произход, езика и ритуалната обредност на общността. В продължение на годината, обичаите ритмуват движението на енергията в тялото и съзнанието на хората, което ги сплотява и намира израз в общата им дейност.

Обредите на Свети Трифон Зарезан са част от тридневни чествания в християнството: Трифоновден, Сретение Господне, Свети Симеон, които се падат неподвижно, четиридесет дена след Рождество Христово. Църквата поставя акцент върху Сретение Господне, но народът държи на Трифоновите обреди. Опитът, чрез църковната реформа, да се отвлече празника от корените е неуспешен, поради тясната му връзка с бита. Зарязването е първата акция, в стопанството, с настъпването на пролетта, първа, в годишния цикъл

на обработка на лозята. Народни наименования се срещат из Тракия: Св. Тривул Зарезой, Зарезоя, Св. Трипун Пияницата или Триун. Именно този обичай е изпълнявал Свети Трифон Зарезан, когато влиза в досег със сестра си – Света Богородица и Младенеца. Лозарството има водещо значение за местното препитание и култовия живот, влияе и на традиционната култура. Обичаи като символичното първо зарязване на връхчетата на лозата и преливането с вино, баенето за плодородие няма как да бъдат изместени заради църковни декрети.

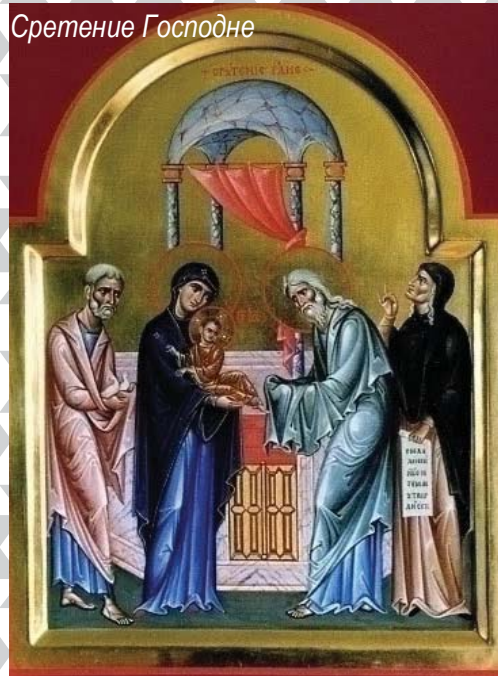
Празниците около Трифоновден са отражение на древни обреди, на границата между зимата и пролетта, сред тракийско-българските народи, в чест на Бог Дионис. У българите той носи плодородието и природната сила. **Дионисус, означава „вечно прераждащият-се Бог-Син”, което символично представлява и годишният кръговрат на природата.** Трудно е да се отбележи кога е началната точка на култа към Бог Дионис, но се знае от гръцки източници, че е бил ревностно пазен на Балканския полуостров и в Мала Азия, като ритуалите се предвождали лично от племенните царе-жреци. У нас са намерени Негови светилища с находки на 8 000 години преди н.е. Самата обредност е включвала окултни практики или „мистерии”, сред които преливане на вино, отвари от билки, огън, песни и танци, изпълнявани от посветените

лица на Бог Дионис – сатири и вакханки. Произходът му се свързва с Фригите. Предполага се, че племето Едони развива и разпространява този култ.

Зарязване на лозата в Илинденци
сн.: списание „Осем”

Според народното поверие, Свети Трифон зарязвал лозето, бил пийнал и показал неуважение към сестра си – Дева Мария и Младенеца, когато тя отивала да извърши Сретение Господне, заради което понесъл сурово наказание Свише. Сретението е юдейски, старозаветен обичай, по Мойсеевия закон. На четиридесетия ден от раждането на дете, в Юдея, то се въвежда в йерусалимския храм и чрез кръвно жертвоприношение на животно, се почита юдейският бог, заради избавлението на юдейските първородни в Египет, когато настъпила Десетата Божя Напаст – смъртта на всички първородни чедра на египтяните. Изглежда, четиридесетия ден от рождеството на Младенеца съвпаднал с дионисиевите празници на Фригите, които следвал

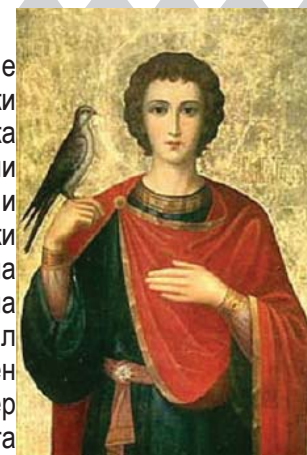
братът на Дева Мария и така ритуалът на Свети Трифон Зарезан се отпечата в тридневното, християнско честване на Сретение Господне. Владенията на тогавашна Юдея, днешна Палестина, се разполагали на територията на древната държава Самария. Миграциите на племето Самари започват от Балканския полуостров и завършват на Каспийско море, доказателство, за което са съществували и днес градове Самара. А Трите Влъхви, които помагат на Младенеца при Рождеството – библията е лаконична, че са Самаряни-циаре. **Напълно възможно е, жителите на Самария, която паднала под Юдейско влияние да са изпълнявали, в ежедневието, дионисиевите мисте-**

рии, пренесени от Балканите.

Съвпадението с месторождението на другия светия, когото църквата почита на Трифоновден – Свети Мъченик Трифон е значимо. Фригия е древна държава на българите, разположена в Мала Азия, на територията на днешна Сирия. Светецът е известен за католицизма като „Трифон от Сирия“ – отчаян опит да се скрие историята на този велик народ. Източниците сочат, че Фригите наричали себе си „българи“, а малоазийската им държава съществува близо 10 века. Счита се, че Фригия е прародината на лозята и виното. Това е единствената връзка на Свети Мъченик Трифон с обичая „Зарязване“. Родителите му – ревностни християни – го довеждат бързо до същността на християнското общение с Бога. От дете бил способен да измоли чудеса и целение. Той завършва краткия си живот, под управлението на римския император Деций Траян, който разпоредил смъртни гонения над християните и тяхното духовенство. Така бил изтезаван и издъхнал светецът, от някой си римски епарх Акилин, в Никея. Трифон се явява ревностен пазител на името Христово. **Става ясно, че самите фригийци са съумели да проведат еволюцията на вярванията си и да изминат пътя от Дионис до Христа, без да загубят духовните си способности.**

Интерес представлява и произходът на римския владетел по времето на

Мъченика Трифон. Деций Траян е първият римски император от илирийски произход. Наследник е на дако-мизийска династия, която е заела високи позиции в римското благородничество. Даките и Мизите са от същия тракийско-български произход както Фригите, а в „Именник на българските Канове“ Цар Илирик е на трето място в списъка. Деций Траян бил ревностен пазител на римския божествен пантеон оглавяван от Бог Юпитер и налагал идеята за „божествената промисъл“ на императора. В Старата Вярна на българите – Тенгрианството, Юпитер е почитан като пряк наместник на Слънцето в Слънчевата система. Също е известно, че титлата Кана СуБиги – означава „от Бога Поставен Владетел“. Излиза, че императорът е отстоявал старите вярвания на българите, които са намерили отражение в Римската цивилизация, като се борел срещу настъпващото християнство. Последвалите гонения на християни – предимно в земите, обитавани от племена със сроден, на императора, произход, както и сблъсъците с Готите, наследници на Гетите, може да се определят като гражданска война. **Фригите, Даките, Мизите, Гетите – са тракийски племена от български произход, които постепенно се отдалечили помежду си и формирали собствени религиозни системи.** Докато Фригите провели еволюцията от Дионис до ранното християнство, определени прослойки от Дако-Мизите

Свети Мъченик Трифон е родом от древната тракийско-българска държава Фригия.

Изобразяван е като младеж, защото в ранна възраст пада жертва на християнските гонения през 3-ти век сл. Хр.

Ревностен пазител на ранното Християнство, светецът е умееел от дете да измоли чудеса от Бог.

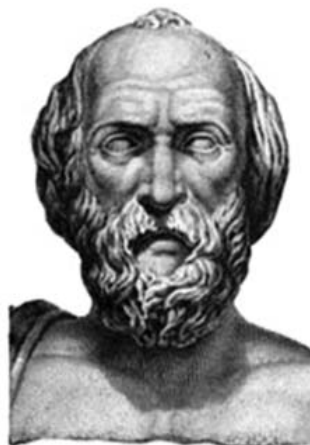
са повлияли върху римския култ и го следвали, в стремеж да овладеят Рим. А Гетите до този момент, са участвали във формирането на верската митология на северноевропейските народи. Сблъсъкът между обредните системи на трите големи племенни групи, с общ произход, представлява гражданска война на верска основа. В историческите събития, Деций Траян и първородният му син загиват в битка с Готите, край днешна Стара Загора – достатъчна присъда от Небето за действията му в управлението на Рим. Той остава в християнството като един от първите богоборци. Всички тези паметни данни, за българския етногенезис, са кодирани в Православната библия, житията на светците и историческите извори, но се замитат жалко от съвременната българска историческа наука.

След всичко изброено за двамата Трифоновци, запечатани в християн-

ството, няма как да се пропусне и паралелът с митичния владетел на Едоните – Ликург, син на Дриант. Едоните –предполагаемите основатели на култа към Бог Дионис и участници в племенния съюз на Фригите дават на гръцката митология и други образи: Цар Рез и Орфей. Митът за Ликург, цар на Спарта, завършва със сурови наказания за него защото дръзва да прокуди Бог Дионис и неговите дойки, вакханки и сатири от собствената им родината, нарежда изкореняването на лозята и забранява дионисиевите празници. Ликург от митовите има свой образ и в историята. Юридическата наука го помни като велик законодател. Именно той повежда обществото на Спарта към дисциплината и върховете на военното дело, които заема в историята днес. Ето къде е съвпадението между митовите и реалните събития. Изкореняването на лозите и гонитбите над дионисиевите духовници е твърде буквален отпечатък от възможните действия, които Ликург би

могъл да предприеме като законодател, ако иска да дисциплинира обществото и да го отдалечи от вакханалиите. В един от митовите става дума за война с племена, доведени от Мала Азия, под давлением на Дионис, предвождани от Харопс – също едонец, вероятно роднина на Ликург. Това е дядото на Орфей, който наследява царството на Едоните. Познатите ни източници са оскъдни, но все пак пазят данни за борбата между култа към Дионисус и Орфизма. И двете обредности се отличават с „мистерии“, но във втората се набляга на скромността, съзерцанието и аскетизма. Някои изследователи откриват извора на ранно-християнските практики и догми именно в орфизма. В тази историческа перспектива, Ликург заема важно място в еволюцията на вярванията и обичаите на Фригите, чийто бит винаги е бил силно ангажиран със славенето на Бога. **Еволюцията на духовните обреди, вероятно, се е превърнала в повод за гражданска война, което е засвидетелствано и от митологията.** Самият Орфей накрая е разкъсан от дионисиевите вакханки.

Паралелът между образите на митичният Ликург и християнският Трифон е неизбежен, заради връзката с Дионисий, но и заради обществените размирици на религиозна основа. Образите преминават от богоборец, който понася сурово наказание до достоен съзидател на нов духовен ред, което формира и тяхната дуалистичност.

Ликург е митичен цар на Едоните и гениален законодател на Спарта.

В опит да изкорени култа към Дионис бива свален от властта и сурово наказан.

Царството му поема Харопс, дядо на Орфей, чиито „мистерии“ заместват „вакханалиите“ на Дионис.

на Абсолюта, но се променя естеството на връзката с Него, чрез тях.

Прехвърлянето на силите на плодородието и лечителството от Бог Дионисий към Свети Трифон бе констатирано. Но образаът на митологичния аналог на Трифон – Ликург и характерната дуалистичност, която описват митовите е основание да се търсят, по тази линия, прояви на още по-древни божества. Двубликият Бог Янус, един от най-древните, познати на историята, се смята, че е бил призван винаги първи в древните свещенодействия, заради свойството Му да открехва Порталите и да подпомага Прехода. Това са символики, с достатъчно съвпадения в описаните митове и легенди, но и по отношение на реално описаните от историографията събития, които заслужават много повече от констатация в статия. **Вместо българите да се занимават с нелепия въпрос „Свети Валентин или Трифон Зарезан“, напълно задължително е да познават корена на митовите и**

Деций Траян е първият император на Рим от Дако-Мизийски произход и един от първите богоборци в Християнството.

Въпреки сродството му с тракийско-българските племена на Балканите, той не успява да спечели уважението им и пада убит, заедно със сина си, край днешна Стара Загора.

Аналогичните образи в митичните системи се дължат на непреходността на почитаните природни сили, съчетана с трансформация на техните свойства. **При преминаването от един култ към друг, проявите им във възприятията на хората, се извършват чрез различни божествени същности.**

Учени и колективи, както и любители-изследователи, са отбелязали сходствата между свойствата на светци в Православното християнство, с чертите на отделни божества, почитани от българите в предхристиянските периоди. Бог Перун, Бог Велес, Богинята Майка (Умай или Бендида), Дионис, Аполон – са божествени същности с различни свойства, които се разпределят върху християнските светци и Небесното Войнство и така продължава общуването на хората с тях, и с Абсолюта. Древните богове и християнските светци са Негови проявления. Със смяната на обичаите и религиите не се променят проявленията

Култът към Орфей датира векове преди Христа, но иконографията включва ангели, които са пленени от музикалните му умения.

подвизите на героите ни. Те съдържат мъдростта за сплотяването и развитието на българската народност.

Изводът от ревностното почитане на различни култове и течения във верската система на българските племена е печален. То довело до формирането на силни племенни съюзи, но в духовно и етническо отношение, е причина за разпада на единството на народа. След провала на малоазийските държави на българите настъпва епоха, която може да се характеризира като Завръщането на Тангра. Племената мигрират на север, консолидират се и основават нови, силни държавни в Кавказ, около Волга и Капийско море (Волжка България, Стара Велика България, Велика България). Това са земите доминирани от Скитите, които според източниците, също са българи. **Така известните в историята „прабългари“, почитат Тангра, но частично възприемат, с геостратегически цели, нововъзникналите религии – Християнство и Мохамеданство.** Тези различия стават причина за нови етнически междусобици и държавнически упадък сред българите, бегло описани от историографите.

Има разлика между понятията вяра, религия и обредност. Вяра е система от възприятия на света и феномените, която е неделимо свързана с ритмично поведение и начин на живот. Религията

е система от вярвания, които се разпространяват сред населението, за да обслужват управлението. Обредите са конкретните обичаи и действия, които се изпълняват във връзка с вярата или религията. Но когато Аспарух, Алцек и Котраг поемат на поход към Родината на Балканите – те решително са носители на изначалната Тенгрианска Вяра. Балканските племена приемат, на драго сърце, водачеството на Кана-СуБиги Аспарух не само във военно отношение, но и като език и религиозна обредност. При установяването на Дунавска България, през VII век няма данни за етнически междусобици сред племената, които иначе воюват с всички, за всичко. **Само древната Вяра е в състояние да обединява българите срещу духовното опустошение от чуждите сили; само Тя е в състояние да ни съхрани като културна идентичност.** Тенгрианските вярвания и практики, които са се запазили до днес в Християнството или пък са хулени от него, като „езически“ ни отличават от другите народи и заслужават изключително внимание в забързаното, понякога, извратено съвремие. Такива примери са Мартеницата, Коледа, Кукерите, адетите по народните събори. Трифоновден е блестящ пример за културното наследство, което българите са оставили в християнството.

Адети за Трифоновден

*“Трифоне, плодородниче, ела в лозето ми и в нивата ми, да ядем и да пием”
“Дай Боже, свети Трифон да помага, да се роди много грозде”*

ЗАРЯЗВАНЕ

Меси се хляб, пълни се кокошка, с ориз или булгур.

Хлябът и кокошката се слагат в нова вълнена торба, както и бъклица с вино.

На лозето, мъжете се прекръстват, вземат косерите и от три главини всеки отрязва по три пръчки. Отново се прекръстват и поливат с донесеното вино лозите.

Избира се „царя на лозята“, окичва се с венци от лозови пръчки. Царят седи на колесар, а лозарите го теглят под звуците на гайди, гъдулки и тъпан. Минавайки през селото - спират пред всяка къща. Домакинята черпи „царя и свитата“ му с вино и изрича благословията: „Хайде, нека е берекет! Да прелива през праговете!“. Царят отговаря с „Амин“. За цар на този празник се избира заможен човек.

В Югозападна България зарязването се извършва от двама души в ритуална игра с точно определени действия и думи:

- Добро утро, Трифоново лозе! Да си пълно с грозде! Болести и буболечки, ветрове и градушки, вълна от лозето!

- Трифон у лозето!

- Свети Трифоне тука ли си?

- Тука, тука!

- Къде си, че не те виждам?

- Не се виждам, от черно и бело грозде.

Следващите два дни - „Трифунци“ са за предпазване от вълци. Жените не режат с ножици, да не разтварят устата на вълка, не плетат, не предат и не шият. Обреден хляб се раздава на съседите и слагат се зальци в кърмата на животните - за предпазване от вълците.

Великият Щутград и Ситовския надпис

Село Ситово, община Родопи, област Пловдив

Източната част на Щутград е местността, в която се намира така нареченият "Ситовският надпис" и прилежащото към него светилище. Те са част от мегалитния светилищен ком-плекс Щутград, ситуиран в Изтоните Родопи. Наличието на надписа и неговия неоспорим антропогенен произход са неудобни за официалната историческа наука, която твърди, че трако-българите са безписмен народ с устно предавана култура и религиозна обредност. Но фреските, умишлено издълбани, в специално обработеният скален масив са факт и явно носят определено послание за вековете, въпреки че някои „учени“ го обявиха за

„природна забележителност“.

На 3 км. северно от село Ситово, от левия бряг на реката се издига характерна височина с отвесни скали, напомнящи от далеч на старинни замъци и крепост, които са известни сред населението като "Щут" или "Щута града". По склона, срещуположно, източно от Щут, на около 100 м. по права линия над шосето, има една голяма естествена скала, която отдалеч не прави впечатление, освен по това, че в долната си част е отчупена. Самият надпис се намира под тази скална козирка, образуваща своеобразна скална камера.

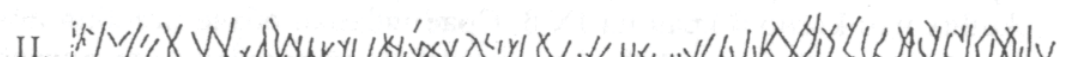
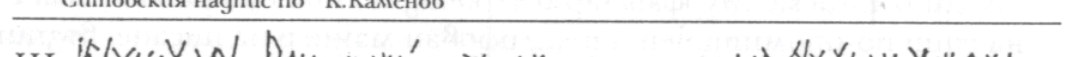
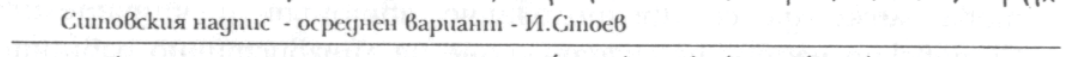
Историята на откриването му за

света и научната общност е известна. През 1928 г. група дървари от българомохамедански произход, режейки дърва в околността го виждат, но не казват на никого, смятайки, че ако го разчетат, ще открият скрито имане. Тъй като не могли да разберат нищо от знаците, споделили своята тайна с учителя от село Ситово, Ангел Божинов, който пише на Александър Пеев. Той съвместно с няколко души - членове на Пловдивското археологическо дружество, се запознава на място с надписа и снима през 1928 - 1929 г. първото му копие.

От долната част на скалата, от към северозападната страна, е отчупено голямо четвъртито парче и празното място наподобява стаичка с размери 2 на 3 м. При по-внимателно вглеждане в южната страна на стаичката, която е

на самата скала. Знаците са вдълбани в камъка с широчина до 5 мм. и същата дълбочина. На височина писмените знаци към десния край са малко по-едри и достигат от 12 до 14 см., а към изток те се смаляват до 10-12 см. Последната буква на този надпис в ляво напомня нашето печатно Ч и завършва с края на скалата откъм вътрешната страна. От тази точка, на широчина около 40 см., по цялото протежение на изток, е изработена на същата височина друга

- I.
Ситовския надпис по С.Никитов
- II.
Ситовския надпис по К.Каменов
- III.
Ситовския надпис - осреднен вариант - И.Смолев
- IV.
Ситовския надпис - уточнен вариант - И.Смолев

изгладена ивица като продължение на надписа с височина 23 см. и дължина 80 см. На нея също има издълбани от дясно на ляво до към средата знаци. **Това е най-добре запазеният скален надпис на територията на България и е национално съкровище, въпреки че и до днес няма статут на национален паметник на културата.**

По-нататъшните експедиции извършени от научните среди по времето на комунизма напълно отхвърлят възможността този артефакт да е дело на човешка ръка и го обявяват за “игра на природата”, което той по никакъв начин не може да е вярно. През това време се прави опит надписа да бъде разчетен през доктрината за славянския произход на българите, разбира се, абсолютно неуспешно.

Демокрацията не възобновява интереса към надписа от официалните

научни среди в България, но поражда истински научен подеи в неформалните среди на науката. Изследователи като Димитър Чиликов, Камен Каменов, и др. от град Пловдив, обединени в научното звено “Корени”, правят първите нови опити за неговото разчитане. През 1994 г., провеждат експедиция в околностите му, с която откриват голямото скално светилище, представляващо уникален скален портал (срещу надписа, в северна посока), съпроводено с редица скални антропоморфни изображения и знаци (потвърдени през 2006 г.), което категорично отхвърля наложената по времето на комунизма идея за неговият естествен произход.

Научното сътрудничество между Димитър Чиликов и немският учен Валтер Папст, прави първия голям пробив в разчитането на Ситовския надпис.

Тълкуванията им са считани за най-правдоподобни и вероятно най-близки до истината, тъй като се потвърждават пряко или косвено от редица артефакти открити в близките години в околностите на селото. Важен фактор за разчитането му е и смяната на научния метод, извършена от двамата учени. Търси се смислова ангажираност на издълбаните знаци не чрез фонетична система, а символно-алегорична. Преди това, изследователите се го разглеждали като всеки традиционен надпис от недалечните исторически епохи, където буквите означават звуци, които човек изговаря. Ситовският надпис обаче съдържа символи натоварени с цели смислови и изразни конструкции. Както например кръста за християнството. Символично

се изписва с две черти, но представява символ, който няма собствен фонетичен звук, а носи изключително просторна смислова натовареност, която се превръща в кредо и поведенчески модел на маси съвременни хора. Между другото - в копията правени на Ситовския надпис може да се различи, наред с други символи и кръста.

Големият пробив по отношение историчността на Ситовският надпис и писмените му знаци, дойде с книгата на Васил Николов “Неолитни култови масички”, в която на една от масичките от района на Сапарева баня (Кременик-Българачево), от късния неолит (6500-5700 г. пр. хр.) се виждат абсолютно същите знаци, със същия начин на изпис-

ване като тези от Ситовския надпис.

Това потвърждава становището, на местните изследвания, че надписът не е от времето на античността, желязната или бронзова епоха, където научните среди ситуират във времето “племенните групи на траките”. Надписът по-скоро датира от дълбоката праистория, която е като “тъмна Индия” за съвременната науч-на мисъл. Така надписа от “игра на при-родата” се превръща в праисторически скален надпис и добива световно, а не просто национално значение.

От всичко дотук става ясно, че знаците от Ситовският надпис вече са съществували през късния неолит като една добре оформена за тогавашните

разбирания писмена система. Това ни отвежда на мисълта, че те са възникнали много по-рано. Основания за това ни дава още един факт - липсата на керамичен материал около скалната камера на надписа, а и в района на самото скално светилище около надписа. По правило, такива обекти “гъмжат” от керамичен материал, част от който се намира на повърхността. Това ни дава основание да допуснем още една смела хипотеза и да изтеглим времето на създаване на Ситовският надпис в епохата на т. нар. от науката “докерамичен неолит” (8000-7700 г. пр. хр.). Знаците от него са “протописменост”, а не писменост, което обяснява невъзможността на

научните среди да го идентифицират и аналогизират с познати писмени системи на древните народи от историята и по този начин да го дешифрират. Ситовският надпис като протописменост е една базова матрица, в която могат да се намерят зачатъците на много писмени системи, (едни, от които са египетската йероглифна и скандинавският футарк), но той сам по себе си, не е никоя от тях, защото отразява съвсем други, много по-древни разбирания.

Важното, което трябва да се отбележи е, че късния неолит (6500-5700 г. пр. хр.) търпи своя разцвет най-бурно и продължително развитие именно в Тракия, където създава своя собствена доста богата и самобитна култура. Тази култура се превръща в нейна емблема и

Колоне	а	б	в	г	д	е	ж	з	и	к	л
Епоха	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	III мп пр. н.е	III мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е	V мп пр. н.е
Паметник	Градевица	Очарово	Белинташ	Караново	Синая	Финикия	Кьолмен	Езерово	Старогръдска азбука	Латинска азбука	Кирилица
1	А	А	А	А	А	А	А	А	А	А	А
2	В	В	В	В	В	В	В	В	В	В	В
3	Г	Г	Г	Г	Г	Г	Г	Г	Г	Г	Г
4	Д	Д	Д	Д	Д	Д	Д	Д	Д	Д	Д
5	Е	Е	Е	Е	Е	Е	Е	Е	Е	Е	Е
6	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж	Ж
7	З	З	З	З	З	З	З	З	З	З	З
8	И	И	И	И	И	И	И	И	И	И	И
9	К	К	К	К	К	К	К	К	К	К	К
10	Л	Л	Л	Л	Л	Л	Л	Л	Л	Л	Л

Фиг. № 53. Съпоставителна таблица за някои знаци на писмените паметници от Вектора на тракийската писменост, които имат или почти имат еднакво или почти еднакво палеографско начертаване

т.нар. Келтски руни или скандинавски футарх. На базата на тази писменост е създадена и т.нар. "азбука на Готите" - творение на вестготския епископ Вулфила. От балкански произход - свещеникът адаптира древните знаци за целите на фонетичното изписване и превежда библията за целите на покръстването на северните племена. Счита се, че Вулфила е бил християнин - арианец.

оригинален белег. Археологическите изследвания показват, че през късния неолит, най-гъсто са заселени Горнотракийската низина и северните полина Родопите, т.е. областта, в която се намира Щутград и своеобразния скален надпис. Именно слабите проучвания на този период от страна на нашата наука не са дали възможност надписът от Щутград, село Ситово да бъде припознат като неин най-ярък израз и символ, и да се стигне до безобразието той да бъде обявен за природен феномен. В това отношение той се явява предтеча на писмените системи от каменно-медната епоха (енеолит, халколит) от Тартария, Градешница, Караново и Винча, добили огромна популярност в научните среди по света. А това преобръща с главата надолу някои основни постановки на науката относно праисторическият период на човека.

С времето се установява, че Ситовския надпис далеч не е изолиран или уникален случай. В Родопите надпис с абсолютно същите знаци като Ситовският е съществувал преди около 40 години в махала Надарци, село Кремено, край град Смолян. Подобен надпис е открит и публикуван в книга за долмените на Странджа от братя Шкорпил (по сведения на И. Венедиков). Рунически надпис е открит близо до с. Крушево, Демирхисарско (сега Ахладохори,

община Сяр, Гърция). Публикувани са рунически надписи от Плиска, Варна, Преслав, Първомай, като част от знаците в последния са идентични със Ситовския. Съобщение за сходен надпис като Ситовския има на скалното светилище на връх Вишеград, край светилищен комплекс Кози камък - Западни Родопи, както и в Сакар планина. **Наличието на сходни надписи като Ситовският не бива да ни учудва.** В Сакар отново имаме две села, построени едно до друго

- Ситово и Лалково, което говори, че в древни времена от района на Щутград вероятно е имало голямо преселение в посока Мала Азия.

Следващото съобщение за надпис сходен със Ситовският е от калните бани в град Совата, Трансвилвания. Името на този град много напомня на родопската дума "суват", която освен лятно пасище на планина се употребява и за извор, който освен практични има и своите свещени функции. Последното съобщение за надпис като Ситовският идва от Южен Казахстан.

Фригийски надпис.

Племенният съюз "Фриги" на чело с тракийско-българското племе Бриги е мигрирал от южна България (Тракия и Македония) до Мала Азия, където основават мощна държава.

Изводът е, че съществува нежелание на титуловани български „учени“ за преразглеждане на някои исторически догми чрез многопрофилно и задълбочено проучване на всички тези свидетелства и артефакти натрупани през годините, които доказват дълбоката културна древност по българските земи.

